

Ekinler Yeşerecek

— sahara · 10 Kasım 2019

Mayısın sonu geldi. Güneş Arsiyan Dağı'nın doruklarından bir farklı gösteriyordu yüzünü. Net ve parlak, som altın renginde... En mavi elbiselerini giymişti gökyüzü. Grinin tonlarına bezeli, bazı günlerse karanlık yüzü kara bulutlar başka diyarlara gitmişti.

Balkonumuzdan güneşin ufuktan yükselişini gözlemlemek ne hoştu. Çiçeğe duran ağaçlarda yeşil yapraklar güneşi selamlıyordu. Guguk kuşunun sesi evimizin hemen karşısındaki çam ormanında diğer kuşların seslerine karışıyordu. Karşı yamaçta boydan boya uzanan çam ormanı, yaprak açan ağaçlar ve yeşil çayırlardan doğamıza kokusunu hissettiğimiz oksijen yayıyordu.

Durmak olmazdı. Erken kalkan yol alır derler köy yaşamında. Bahçemiz bizi bekliyordu. Kahvaltıyı uzatmadık. Önceki günden belliydi havaların düzeleceği. Yükseklerle çekilmişti bulutlar. Maden ülke tarımına katkı verecektik karınca kararınca. Vakit öldürmenin zamanı değildi. Çok geç kalınmıştı ekim işi. Haziranda ekilen fasulyeler ağustos sonlarında doruklarına kar yağın topraklarda yetişir miydi? Bekleyip göreceğiz ağustos, eylül başlarındaki fasulyelerimizin durumunu.

Önceki günlerdeki ekimden kalan ne kadar tohum varsa ekecektik artık. Birkaç yıldan beri yapıyorduk ekim işini. Emekliyim. Kitap okumak bir şeyler yazmak ne kadar güzelse toprağa dokunmak da güzeldir. Köyde büyüdük. 70'lerin sonuna kadar ekmeğimizi topraktan çıkarırdık. Şimdilerde herkes ağa(!) tarlalarımız çayır oldu. Köy bakkallarında ekmek satılıyor.

Evlerin hemen yanı başlarında bizim gibi küçük bahçe gibi yerlerde ekim yapılıyor sadece. Mazi oldu buğday, arpa, mısır... benzeri ürünlerin bolca ekildiği yıllar. Bahçemize mısır da ekiyoruz birkaç yıldan beri. Mısır pişirip, taze mısır evimize davet ettiğimiz dostlarla paylaşmanın güzelliğiyle de mutlu oluyoruz eşimle...

Güneşin yükselmesini bekledik. Toprak biraz daha kabarsın istedik. Tav tutsun. Beklemek. Bekletilmek... Asla hoşlanmadığım davranış biçimidir. Öğlen olmadan eşimde fasulye tohumları, ben de çapa bahçeye vardık. Kısa sürede bahçenin yarısının ekim işi bitirdik.

Öğleden sonraya az işimiz kalmıştı. Fasulyeler, kabak çekirdeklerinin ekim işi tamamı. Salatalıklar için aceleye gerek yoktu. Küçük seramızda onların fideleri büyüyordu. Sadece fidelerin yerlerinden çıkarılıp bahçemizde kendilerine ayrılan yere dikileceklerdi.

Üzerimize düşen görevi yaptık yetesiye. Sıra doğanın insafına kalmıştı. Birinci ekim sonunda uzun süre yağın yağmurların yağmaması biricik dileğimizi. Her sabah erenden bahçemizi ziyaret etmeye

başladık. Fasulye filizlerinin topraktan gün yüzüne çıkmasını gözlemliyor katıldığı sınav sonucunu bekleyen adayların hissettiği heyecana ölçüsünde heyecan duyuyorduk.

Bahçede ekim işini yoluna koymanın dinginliğiyle kitapların engin dünyasına dalmamak olmazdı. Virginia Woolf'un dört adet kitabını almaştım Derince 'de. Bu İngiliz kadını okumaya başladım. Yarenlik ettim şairlerimizle, şiir antolojisinden balkonda doğanın müziğini dinlerken...

Dranas'ın Serenat Şiirini okurken gerilere okul yıllarına gittim. Bu şiiri öğretmen arkadaşlarıma okuduğum günü anımsadım. Hüzünlendim. O altın yıllar gerilerde kaldı maalesef...

“Yeşil pencereden bir gül at bana
Işıklarla dolsun kalbimin içi,
Geldim işte mevsim gibi kapına.
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiç.”

Kırlara kaydı gözlerim. Annemin Yusuf amcalardan satın aldığı kazla ilgili anılar canlandı hafızamda.

İlkokula başlamamıştım. Köyümüzde kaz besleyen çok ile vardı. Evimiz köyden hayli uzaktır. Sadece bir komşumuz var yakınımızda. Köye dayımları ziyarete gitmiştik annemle. İlkbahar gelmiş karlar eriyordu. Annemin kazı koltuğunun altına aldığını ve birlikte eve doğru yürüdüğümüzü dün gibi hatırlıyorum. Evimin yakınındaki çayırlarda eriyen karlar derecikler oluşturmuştu. Sulara bata çıka eve vardık.

Koyunlar, sığırlar, bir çift öküz ailemizin başlıca hayvanlarıydı. Tavuklarımız da vardı elbet. Çalar saat okula başladığım zaman satın alındı ilk. horoz çalar saat görevi yapardı evimizde. Kazın gelmesi ailece hayli hoş karşılandı.

Kazımız dört adet yumurta yaptı.

“Olsun! dedi annemiz. “

“Dört yumurta ile de kuluçkaya yatırılır...” Ne hikmetse hayvan kuluçkaya yatmayı bir türlü sevmeydi. Annemle birlikte her gün kuluçkadaki kazı kontrole gittik. Kümese her varışımızda kazı yumurtaların üstünde değil, geziniyor gördük. Oysa biz gün sayıp yumurtadan çıkacak kaz yavrularını bekliyorduk.

Bu durum devam etti günlerce. Kaz bir türlü yuvasını ısıtmadı. Gezindi durdu. Evde şöyle de bir söylence çıktığını da hatırlarım. Kazı getirirken sulardan geçtik. “Yumurtlama ve kuluçka döneminde sulardan atlayarak taşınan kaz kuluçkaya oturmazmış(!)” Umduğumuz dağlara kar yağdı. O yıl kazdan

hayır göremedik.

Bahçemizi beklerken çocukluk yıllarımdaki kazı bekleme sonunda yaşadığımız hayal kırıklığı yaşamayalım dileğiyle balkondan ayrıldım.

İkinci ekim yaptığımız günlerde haziranın başına denk geliyordu. Havalar tuttu. Bir hafta sonra fidelerimiz boy göstermeye başladı. Emeğin karşılığını somut olarak gözlemlemek 1500 metre rakımlı bir memleket toprağında üretim yapabilme umudunun yeşermesi demektir. Bu da yorgunluğumuzu unutturmaya yetiyor artıyordu bile...

Devam edecek...